

TÖRÖK LÁSZLÓ

BESZÁMOLÓ AZ ÓKORTUDOMÁNYI TÁRSASÁG 2010/2011. ÉVI TEVÉKENYSÉGÉRŐL

Hasonlóan a 2009/2010. akadémiai évhez, a Társaság elnöksége a 2010/2011. évben is törekedett a felolvasóülések lehetőségei szerint hosszabb távú tematikai szervezésére, annak érdekében, hogy képet alkothassunk a 21. század eleji hazai ókortudományi kutatások perspektíváiról és korlátairól. A 2010 októbere és 2011 áprilisa között megrendezett felolvasóülések, túl a sokszor nagyon emlékezetes előadások önmagukban való értékén, ezúttal is öröndetes és egyszersmind elgondolkodtató összbenyomást adtak egy sor szakterület mai állásáról. A lehetséges tanulságok levonására ez a beszámoló nem hivatott. A Társaság elnöksége azonban szívesen venné, ha a tagságtól és a választmánytól sürgető kezdeményezés érkezne arra, hogy – esetleg egy rendkívüli kerekasztal-konferencia formájában – vizsgáljuk meg a hazai ókortudományi kutatás, oktatás, muzeológia és ismeretterjesztés jelen állapotát és helyét a nemzetközi szakmai kontextusban.

Ebben az évben is igyekeztünk figyelmet fordítani a fiatal óorkutatók intenzívebb bevonására a Társaság életébe. Az elnökség 2010-ben is meghirdette előadásíró pályázatát 40 évesnél nem idősebb kutatók számára „Múltszemléletek az ókorban” témában. A beérkezett pályázatokat az Elnökség bírálta. A három legjobb helyezést elért szöveg a 2011. áprilisi felolvasóülésen hangzott el.

Ókortudományi Társaság 2010 októberében Szilágyi János György kezdeményezésére és adományából pályázatot hirdetett meg az ókori etruszk kultúráról szóló, önálló kutatáson alapuló tudományos munkára. Két pályadíjat tűztünk ki, az első helyezett számára 60.000 Ft, a második helyezett számára 40.000 Ft összegben. A kiírás szerint amennyiben csak egy pályázat érkezik be, és azt a háromtagú zsűri (a Társaság elnökének elnökségével) díjra értelmesnek ítéli, úgy ez a pályázat a teljes összeget elnyeri. Az egyetlen beérkezett pályázat szerzője Simon Zsolt tagtársunk, akinek kiváló munkáját a zsűri az így meghatározott összegű díjra érdemesnek találta.

Míg a fiatalabb nemzedékek bevonása, ha nem is tömegesnek, de sikeresnek mondható, ami az előadásíró pályázat eredményét illeti, egy másik, ugyancsak elemien fontos területen Társaságunk rosszabbul áll. Ez a felolvasóülések hullámzó látogatottsága. Egyaránt fájdalmas az adott előadás szakterületétől eltérő szakterületeken dolgozó tagtársak távolmaradása és a mesterszakos és frissen végzett egyetemi hallgatók érdektelensége. Az előbbi esetben felvetődhet, hogy érdeklődésünk tudatos leszűkítését a kívülálló szemlélő a hazai ókortudomány ügye iránti közönynek vélheti. A Társaság iránti hűség előadáslátogatás útján is kifejezett demonstrálása a Magyar Tudományos Akadémia anyagi támogatásának megtartása tekintetében is feltétlenül kívánatos lenne. A fiatalok fokozottabb bevonása viszont, ahogyan ez a 2010. novemberi felolvasóülésen Társaságunk egy tiszteleti tagjának ugyancsak élesen megfogalmazott kritikájában elhangzott, a felsőoktatásban dolgozó tagtársaink feladata lenne. Meg kell jegyeznünk, hogy e téren vidéki tagozataink sikeresebbek, mint budapesti kollégáink.

A 2010/2011. évben a következő előadások hangzottak el Budapesten, valamint a debreceni, piliscsabai és szegedi tagozatok által rendezett felolvasóületeken, illetve konferenciákon:

Budapest

2010. október 11.

Hajdú Péter: *A klasszikus irodalom tárgyalása a kommunizmus idején*
Ferenczi Attila: *A szöveg teste. Horatiusz Szatírák I,2*

2010. november 19.

Adamik Béla: *Prozódia, metrika, értelmezés: Catullus 116. carmen*
Kovács Péter: *Diocletianus és Pannonia*

2010. december 17.
Búzás Gábor: Julianus császár naphimnusa és a karácsony eredete
Déri Balázs: *Exegi*
2011. január 21.
Szabó Ádám: *A papság joga a császárkori tartományokban*
Horváth László: *Beszámoló a Hypereidés-palimpsestusról*
2011. február 18.
Schreiber Gábor: *Archaizálás és hellenizálódás. Thébai sírművészet a Kr. e. 3. században*
Szabó Miklós: *Elvetélt romanizáció Bibractében*
2011. március 18.
Nagyillés János: *Az intertextualitás mint költői eszköz a Pharsalia 1. énekében*
Karsai György: „Nem Kreón a bajod, hanem csak önmagad!” – Kreón és Oidipusz találkozása az Oidipusz király exodoszában (1416–1530. sor)
2011. április 15. A „Múltszemléletek az ókorban” c. pályázat nyerteseinek előadásai:
Adorjáni Zsolt: *Mitikus és irodalmi emlékezet: Euphémos és a földrög Pindaros és Apollónios Rhodios elbeszélésében*
Tamási Balázs: *Fogság utáni korszakolás egy qumráni kéziratban (4Q390)*
Illés Imre Áron: *Capita Tra(ns)laticia – időkapszulák a római városi törvényekben*
2011. május 20. Közgyűlési előadás:
Ritoók Zsigmond: *Invokáció és propozíció. Egy konvenció történetéből*
A Társaság Budapesten 2010. október 8-án a következő rendkívüli felolvasóülést rendezte:
Kristina Jara (Ludwig-Maximilians-Universität München és Deutsches Archäologisches Institut Rom): *Pogány kultuszhelyek a későantik Rómában*
- Debrecen*
2010. október 6.
Tegye Imre: *A krétai-mykenéi agyagtáblák üzenete – 60 évvel megfejtésük után*
2010. október 20.
Adamik Béla: *Nyelvészet és epigráfia: „hibás” pannóniai latin feliratok értelmezése*
2010. november 17.
Szekeres Csilla: *A gyönyör kertje Itáliában⁴*
2010. december 15. A 80 éves Tegye Imre és a 60 éves M. Nagy Ilona köszöntésére elhangzott előadások:
Ferenczi Attila: *Horatius hangjai*
Takács Levente: *A Liber Coloniarum incipit-je*
2011. március 23.
Kozák Dániel: *Mit kezdhetünk egy befejezetlen eposszal? Statius Achilleise*
2011. április 14.
Kalla Gábor: *A kalkuni Északnyugati Palota. Egy újasszír uralkodói rezidencia művészete*

2011. április 27.

Magyar Zsolt: *Későrómai sírépületek Pannóniában*

2011. május 25.

David H. L. Larmour: *Iuvenal's Arena of Satire: Telephus, Tigillinus and Horace in Satire 1. Interpretation of Iuvenal's Satire 15, 93–174*

Piliscsaba

Az Ókortudományi Társaság piliscsabai tagozata nem felolvasóüléseket, hanem félévenként egy-egy nemzetközi tudományos konferenciát rendez. A jelen beszámoló időszakában megrendezett konferencia címe *Across the Borders* volt. A következő előadások hangzottak el 2010. november 4–5-én:

Adorjáni Zsolt: *Zwei verkappte Bittreden im Homerischen Hermes-Hymnus*

Lenka Fišerová: *Aldovrandi's Ornithology – science hand in hand with myth*

Csizy Katalin: *Pietà or Pietas – The meaning and the notion of a term in reflection of centuries*

Katarina Petrović: *Origin of the seven liberal arts and their singular depiction in De nuptiis Philologiae et Mercuri*

Maróth Miklós: *Mirror of princes and rhetoric*

Pataki Elvira: *Nunc erubescit ver... Une citation pseudo-virgilienne chez Stendhal*

Katarina Karabová: *The parallels between St Augustine's work Soliloquia and Petrarch's Secretum*

Sipeki Nicol: *Syntaxis ornata or language virtues in practice from Quintilian to Pompey*

Takács László: *Two prosopographical notes on Tacitus' Annales*

Szeged

2010. október 11.

Tóth Iván: *Arrhianos és a görög történetírói hagyomány*

2010. október 18.

Mészáros Tamás: *Az athéni tyrannis kezdete és vége: Kylon és a zsarnokölők*

2010. november 8.

Kopeczky Rita: *Egy toposz vándorútja Saguntumtól Numantiáig*

2010. november 15.

Farkas Zoltán: *Te enantia*

2010. november 19.

Takács László: *Kosztolányi Nero-regényének forrásai (egy kézirat kutatás tanulságai)*

2010. november 22.

Adorjáni Zsolt: *Euphémios, Battos és Arkesilas: a kyrénéi dinasztia története*

2010. november 29.

Juhász Erika: *A Chronicon Paschale új kritikai kiadásának előkészületei*

2010. december 6.

Havas László: *Szent István Intelmeinek antik és középkori gyökerei*

2011. március 28.

Pataki Elvira: *Poseidippos ékkövei. Egy hellenisztikus epigrammagyűjtemény tanulságai*

2011. március 22.

Meinolf Vielberg (Friedrich-Schiller-Universität Jena): *Justus Lipsius, Professor der Beredsamkeit und Geschichte*

2011. március 22.

Meinolf Vielberg: *Die Rezeption Quintilians in den Institutiones rei scholasticae von Johann Matthias Gesner*

2011. március 24.

Meinolf Vielberg: *Cicero und die philosophische Tradition der Verfassungsdebatte in Kaiserzeit und Spätantike*

2011. március 24.

Meinolf Vielberg: *Bild und Literatur. Jenseits- und Gerichtsvorstellungen bei Ausonius von Bordeaux und Paulinus von Nola*

Díjak 2010/2011

Ábel Jenő-emlékérem: Zsidi Paula

Zsidi Paula régész, a Budapesti Történeti Múzeum (BTM) Aquincumi Múzeumának munkatársa, 1989-től igazgatója, 2000-től emellett a BTM főigazgató-helyettese szakmai és szakmai közéleti pályafutását, tudományos és ismeretterjesztő, írott és épített elemekből álló életművét egy laudáció keretében lehetetlen teljes körűen bemutatni. Csak utalni lehet rá, hogy aki ma Aquincumba látogat, Zsidi Paula és az általa vezetett munkaközösség szellemi és sokszor fizikai erőfeszítéseinek eredményét látja. Ezáltal, az elődök – közöttük Rómer Flóris, Torma Károly, Kuzsinszky Bálint, Nagy Lajos, Szilágyi János, és nem utolsósorban Póczy Klára – munkáját folytatva, javítva, kiegészítve és eredményeiket gyarapítva, Aquincum a római kori szerepének megfelelő helyet foglalja el a Római Birodalom egykori területe műemléki együtteseinek térképén.

Zsidi Paula 1952-ben született Budapesten. 1975-ben történelem tanári és régész-muzeológus szakos diplomát szerzett az ELTE Bölcsészettudományi Karán. Ugyanott 1985-ben egyetemi doktori címet, majd 1997-ben PhD fokozatot nyert.

Régészként terepen három kiemelkedő témával foglalkozott. 1975-től Aquincum polgárvárosának területén folytatott topográfiai kutatásokat, mintegy 40 ásatás segítségével. 1978-tól mintegy 20 ásatással az Aquincum polgárvárosi temetőket kutatta a római kori temetkezési szokások témakörében. 1980-tól az aquincumi *municipium* territóriumának villagazdaságait vizsgálta hozzávetőleg 20 ásatás alapján.

Kutatásainak eredményeit folyamatosan nyilvánosságra hozta és hozza hazai és külföldi konferenciákon, publikációkban 1984 óta magyar és idegen nyelven, a jelenségeket nemcsak helyi viszonyok között értékelve, hanem példamutatóan elhelyezve azokat provinciális és birodalmi összefüggésekben is. Eredményei így a történettudományba is beépülve az egyetemes ókortudomány elemeivé is válhattak.

Két monográfia és közel 100 közlemény szerzője. Ugyanakkor minden rendelkezésére álló eszközzel támogatta idősebb és fiatalabb kollégáinak kutatásait. A felsorolhatatlanul sok közül hadd emeljem ki, hogy az Alföldy Géza professzor által a magyar epigrafika legnagyobb teljesítményének nevezett aquincumi feliratgyűjtemény, a *Tituli Aquincenses* 2009 és 2011 között megjelent három kötete sem valósulhatott volna meg Zsidi Paula és munkatársai figyelmes támogatása nélkül.

Szerteágazó régészeti, tudományszervezői és igazgatási tevékenysége mellett a szakmai közéletben is aktív szerepet vállal. 1990-től vesz részt a budapesti régészeti örökségvédelem munkájában, amelynek során nemcsak az állagvédelemben, hanem jelentősebb helyreállításokban és rekonstrukciókban is közreműködött. Néhány hozzá vagy hozzá is kötődő munka 1985-től Aquincum polgárvárosában: Kereskedő Háza, Symphorus Mithraeum, fürdőépület a polgárváros délkeleti részében. 1991-től: az aquincumi romterülethez csatolt délkeleti városrész tereprendezése, látogathatóvá tétele. 1992-ben: Aquincum polgárvárosi amfiteátrum.

Különösen kiemelkedő az Aquincumi Múzeum hozzá köthető fejlesztése. 1996-tól új irodai és raktárépület, restaurátorműhely és új kiállítási épület jött létre Zsidi Paula szervezőmunkája eredményeképpen. Tevékenysége során Zsidi Paula valójában újraalapította és építette az Aquincumi Múzeumot, azzal együtt, hogy megőrzött minden szellemi és dologi értéket az intézmény múltjából.

A szakmai közéletben 1994 óta vállal jelentős feladatokat. Tagja, 1999–2008 között titkára a MTA Régészeti Bizottságának; 1994–1999 között tagja, 1999–2002 között elnöke az Országos Tudományos Kutatási Alap (OTKA) Régészeti Zsűrijének. 2000–2004 között a Nemzeti Kulturális Örökség Közgyűteményi Főosztálya felkérésére a régészeti szakfelügyelői csoport vezetője. 2001-ben a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma (NKÖM) Akkreditációs Szakbizottságának tagja. 2002–2005 között az OTKA Társadalomtudományi Kollégiumának tagja. 2002-től a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal (KÖH) által működtetett Ásatási Bizottság tagja; 2009-től a Nemzeti Kulturális Alap Műemléki és Régészeti Kollégiumának kuratóriumi tagja.

Több hazai és nemzetközi szakmai elismerésben részesült: 1997-ben a Művelődési és Közoktatási Minisztérium Nívódíját, 1999-ben a Magyar Művészettörténeti és Régészeti Társulat Kuzsinszky-díját, 2002-ben az OTKA Ipolyi Arnold-díját, 2003-ban a NKÖM Móra Ferenc-díját, 2009-ben a KÖH Schönvisner István-díját kapta meg. Az Osztrák Régészeti Intézet 1999-ben levelező tagává választotta.

Részt vesz a felsőoktatásban is. 1991-től az ELTE Bölcsészettudományi Kara Régészettudományi Intézetében megbízott előadóként, provinciális régészet szakirányban, anyagismeret, régészeti örökségvédelem és városi régészet tárgykörökben tart kurzusokat. Oktatói tevékenységének elismeréseképpen 2004-ben az ELTE Bölcsészettudományi Kara Régészettudományi Intézetének címzetes egyetemi docense lett.

Törekedve az illendő rövidegre, természetesen és a műfajból fakadóan az emberi varázst csak kevéssé illusztrálni tudó módon ennyiben lehet összefoglalni szakmánk egyik jelenkori nagyasszonya, Zsidi Paula munkásságát, melynek fontosságát most a Társaság az Ábel Jenő- emlékérem adományozásával ismeri el.

(Szabó Ádám)

Marót Károly-díj: *Ókor. Folyóirat az antik kultúrákról*

Az Ókortudományi Társaság a Marót Károly-díjat 2011-ben az *Ókor* című folyóiratnak ítélte oda. A folyóiratot tíz évvel ezelőtt lelkes fiatal ókorkutatók és – akkor még – *leendő* ókorkutatók egy kis csoportja alapította és jelenteti meg folyamatosan azóta is, intézményes háttér és hivatalos szponzor hiányában a megjelentetés költségeit nagy elszántsággal és a jó ügyeket misztikus módon megillető jó szerencsével évről évre, számról számra szedve össze. A folyóirat értékrendjét annak idején a következőképpen írta körül: „Az *Ókor* című folyóirat azért jött létre, hogy hozzájáruljon az antik örökség jelentésének és jelentőségének újrafogalmazásához. Miért van erre szükség? Azért, mert az európai kultúra hagyományosan – amint ezt politikai szempontból az új európai alkotmányos szerződés preambuluma is kifejezésre juttatja – az antik görög–római kultúrához kapcsolja a saját eredetét. Nem pusztán önmagában vett érdekessége folytán érdemes tehát az antikvitással foglalkozni, hanem azért is, mert ennek révén az európai kultúra gyökereire nyílhat rálátásunk.” Amikor pedig a szerkesztők a folyóiratnak a magyar ókorkutatásban és tágabban a közművelődésben való feladatait jelölték meg, akkor többek között Kerényi Károly, Brelich Angelo, Szilágyi János György, Németh László vagy Szerb Antal munkásságára hivatkoztak, vagyis a magyar ókortudomány és az ókortudomány és a szellemi élet más szférái közötti kapcsolat legjobb hagyományaihoz kívántak kapcsolódni.

Az antik kultúra egészének bemutatására törekedvén, a folyóirat rendszeresen közöl tanulmányokat az egyetemes ókori történeti, régészeti, művészettörténeti, irodalomtudományi, vallástörténeti, gazdaságtörténeti kutatás állásáról, és publikálja antik irodalmi művek új fordítását. A nagy körültekintéssel és a nemzetközi kutatás aktuális módszereinek, eredményeinek és társadalmi szerepének naprakész ismeretével összeállított tematikus számok az olvasót szellemi nyitottságra tanítják, vagy éppen megerősítik az ókortudomány értelmének abban a felfogásában, amelynek elsajátítására Kerényi és utódai műve ösztönözte. Az idők folyamán egyre több olyan cikk jelent meg a folyóirat lapjain, mely szerzőjének új, önálló kutatási eredményeit publikálta. Oly sok példát mondhatnánk minden tekintetben fontos tudományos tanulmányok *Ókor*-beli első közlésére, hogy a felsorolástól el kell tekintenem. A szerzők között, egy-egy jeles külföldi szakember mellett, a hazai ókorkutatás minden ma élő nemzedékének képviselőjét megtaláljuk. Függetlenül műfaji sajátosságaitól,

melyek a tájékoztatás és a közhasznúság követelményeiből következnek, a szakember hasonló elvárással forgathatja az *Ókort*, mint a hazai ókortudomány bármely akadémiai vagy egyetemi, magyar vagy idegen nyelvű szakfolyóiratát. A szakmai igényességnek ez az érnye minden elismerést megérdemel. De a folyóirat legfőbb értéke mégis abban van, hogy az érdeklődő nagyközönség, a középiskolai fiatalság, az egyetemi hallgatók és a „hivatásos” óorkutatás magyar és nemzetközi világa között a lehető legmagasabb színvonalon épít és tart fenn kapcsolatot. E szerep vállalásával az *Ókor* egy olyan feladatot teljesít, mely az Ókortudományi Társaság alapszabályában is nagy súllyal szerepel. Elismerésünket fejezi ki a gesztus, hogy a folyóiratnak az ókortudomány számára fontosnak bizonyuló kiváló *munkák* jutalmazására alapított díjat ítéljük oda: nem is annyira jutalomként, mint inkább adósságtörlesztésként.

(Török László)

Révay József-díj: Tamás Ábel

Tamás Ábel az *Ókor* kilencedik évfolyamának második számában méltatta Krupp József német nyelven megjelent Ovidius-monográfiáját. A méltatás, miként Krupp József könyve is, azt bizonyítja, hogy a mai klasszika-filológia egyre erősebb kettős identitással rendelkezik. Elidegeníthetetlen és meghatározó része az ókortudománynak, de tárgya, az irodalmi szöveg sajátosságai miatt éppúgy tekinti szakmai környezetének az irodalomtudományt is. A klasszika-filológia többé nem egyszerűen sok szállal kötődik az irodalomtudományhoz, hasznosítja annak eredményeit vagy használja terminológiáját, hanem maga is irodalomtudomány, anélkül hogy elveszítette volna másik identitását. A vizsgálati nézőpontrendszernek ezt az összeolvadást magas szinten mutatja be Tamás Ábel írása, amely egyben azt is bizonyítja, hogy a mai Magyarországon értő olvasóközönsége van a korszerű irodalmi klasszika-filológiának.

A könyv kritikai ismertetése más szempontból is példászerű. Tamás Ábel elfogadja a szerző értelmezésének elméleti alapjait, de ez nem jelenti a kritikai álláspont feladását. Tágabb szakmai környezetbe helyezi a szerző módszertanát, és olykor releváns bírálatot is megfogalmaz vele kapcsolatban, miközben igen magasra értékeli eredményeit. Tamás Ábel recenziója az árnyalt megközelítés és a kritikai méltatás miatt érdemelte ki az idei Révay-díjat.

(Ferenczi Attila)

Faludi Szilárd-díj: Gesztesi Enikő

A kiemelkedő teljesítményt nyújtó középiskolai latintanárok munkájának elismerésére alapított Faludi Szilárd-díjat az Ókortudományi Társaság ebben az évben a szekszárdi Garay János Gimnázium vezető tanárának, Gesztesi Enikőnek ítélte oda. Tagtársunk immár több mint két évtizede tanítja a latin nyelvet gimnáziumában, és ezen túl a latinoktatás módszertani fejlesztésében, a tehetséggondozásban és a tudománynépszerűsítésben is rendszeresen szerepet vállal. Az évek során tanítványai sok kimagasló eredményt értek el latin nyelvből különböző országos és nemzetközi megmérettetéseken egyaránt. Latin nyelvből tanítványai 15-ször voltak az első húsz helyezett között az elmúlt évek OKTV versenyein; 11 tanítványa jutott ki eddig az arpinói Cicero-versenyre, a folyó évet is beleértve, képviselve a nemzetközi versenyen a magyar csapatot. Tanítványai Társaságunk latinversenyén eddig összesen 18 alkalommal szereztek meg az első 20 helyezés valamelyikét, és számos kiemelt dicséretet érdemelték ki. Idén is többszörös dicsőséget szereztek felkészítő tanárunknak: a minores kategóriában az első, egy tizedik, és egy tizenötödik helyezéssel. E díj odaítélésekor Társaságunk Gesztesi Enikő eredményes oktatói és tehetséggondozói tevékenységét díjazva egyben elismerését fejezi ki a szekszárdi Garay János Gimnáziumnak is, hogy oktatási programjában a latin nyelv tanításának méltó helyet és megfelelő körülményeket biztosít.

(Adamik Béla)

Lénárd Sándor-díj: Krupp József

Az Ókortudományi Társaság a Lénárd Sándor-díjat Krupp Józsefnek ítéli oda *Distanz und Bedeutung. Ovids Metamorphosen und die Frage der Ironie* című könyvéért. Krupp József, az ELTE Bölcsészettudományi Kara Ókortudományi Intézete Latin Tanszékének adjunktusa igen fiatalon, 28 éves korában védte meg német nyelvű doktori értekezését az ELTE Nyelvtudományi Doktori Iskolája Ókortudományi Programjában. Az ér-

tekezés egyik opponense, Hans-Jürgen Schwindt, a heidelbergi klasszika-filológiai intézet vezető professzora úgy ítélte meg a munkát, hogy azt a nemzetközi klasszika-filológiai kutatás egyik legrangosabb sorozatába, a heidelbergi Carl Winter Verlag Bibliothek der Klassischen Altertumswissenschaften kötetei közé is érdemes beemelni. A szerző még nem volt 30 éves, amikor 2009-ben a 200 oldalas kötet meg is jelent. Krupp Ovidius *Metamorphoses* című alkotása, e hosszú idő óta a klasszika-filológiai kutatás középpontjában álló mű néhány, a kérdés szempontjából releváns részletét vizsgálja a kortárs irodalomelmélet, mégpedig (az iróniafogalmat illetően) az irodalomtudományi dekonstrukció beletásainak termékeny hasznosításával, miközben mint az antik retorika ismerője elemzéseiben a modern szempontokat összhangba hozza az antik retorikaelmélet, elsősorban Quintilianus felfogásával.

(Déri Balázs)

Kerényi Grácia-díj: Bangha Imre

Az Ókortudományi Társaság műfordítói munkássága elismerésül Bangha Imrét, az Oxfordi Egyetem Keleti Intézetének tanárát, az ELTE Bölcsészettudományi Kara Ókortudományi Intézete Indoeurópai Nyelvtudományi Tanszéke címzetes egyetemi docensét Kerényi Grácia-díjjal tünteti ki.

A kiemelkedően széles nyelvtudással bíró Bangha Imre mind egyetemi szakdolgozatát, mind a Santiniketani Egyetemen írt és megvédett doktori értekezését középkori indiai nyelveken-nyelvjárásokban született költői korpuszokról írta. A magyar keletkutatás történetén, továbbá a Tagore-recepción kívül továbbra is ez a nyelv- és irodalomtörténeti korszak áll kutatása központjában, akár kéziratkutatásról, akár szövegkiadásról, akár monográfiáról van szó. Az említett korai munkáiban megismert irodalmi anyagot azonban rögtön a magyar közönséggel is meg akarta ismertetni. Mira báj rádzsasztháni hercegnő és Ánandghan misztikus verseit először ő szólaltatta meg magyarul, értő bevezetővel. Komoly részt vállalt a modern indiai novellisztikát bemutató *Tea a Tádzs Mahalban* (Budapest 1998) és a Noran Kiadónál 2008-ban megjelent *Huszadik századi indiai novellák* című kötetben. Az elmúlt évben a *Nagyvilág* egyik számának vendégszerkesztője és számos mű fordítója volt. Ezekon kívül számos folyóiratban publikálta bradzs, hindi, bengáli és orijá eredetiből készült fordításait.

(Déri Balázs)

Végezetül a Társaság hálás köszönetét fejezem ki az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának és Dezső Tamás dékán úrnak, amiért az Ókortudományi Társaság rendezvényeinek 2010/2011-ben is nagylelkűen helyet adott a Múzeum körüti campus különböző termeiben.